

*sanatçdır bütün insanlar
çoğu, gülücükten keder
pek azı da, kederden gülücük yapar*

22

Emel özellikle hükümete bağlı kurumları hiçbir zaman çok güvenilir bulmamıştı ama her kurumda iyi insanlar var diye düşündüğünden ülkenin mevcut durumu ve geleceği için hep bir umut taşırdı.

Bir önceki seçim sonuçlarının çok hızlı açıklanmasıyla siyasete olan güvenini tamamen yitirmişti. Teknoloji çağı, internet gibi açıklamaları hiç inandırıcı bulmamış, bir daha oy moy atmayacağım diye yemin etmişti.

Son yıllarda da siyasete bağlı hiçbir kuruma güvenmez olmuştu, öyle ki birkaç yıldır emekli maaşından yapılan tüm kesintileri inceliyor, kızıyor ve sanki sorumlu kocasıymış gibi ona söyleniyordu.

Bak şurdan da şu kadar para kesmişler, sanki bütün ömür maaşlarımızdan sağlık vergisi ödemedik biz! Bak bak bak gözlük çerçevesini artık eskisi gibi iki yılda bir ödemiyorlar! Aaaa artık şu ilaca fark ödemek lazım! Ordan burdan, her yerden para kesmişler!

Tahsin bak ben sana söyleyeyim, sağlık işi de özel sektörün eline geçecek yakındır diye kızıyor, Allah kimseyi hastanelere düşürmesin diye dua ediyordu.

Bir gün televizyonda haberleri izlerken, hakkını arayan işçilere polisin biber gazıyla müdahalesini görünce o kadar sinirlendi ve üzüldü ki bu bardağı taşıran son damla oldu. Bir daha haberleri veya haber programlarını seyretmemeye karar verdi.

Tahsin de yapılan tüm haksızlıklara karısı gibi kızıyordu elbette, fakat her akşam birkaç kanalda haber seyretme ve düzenli olarak birkaç gazete okuma alışkanlığından vazgeçmemişti.

Son aylarda bu durum tartışmalarına yol açıyordu. Adam salonda haberleri seyretmeye başlayınca kadın yatak odasına geçip kitap okuyor veya küçük televizyonu açıp dizi seyrediyor, bazen de komşuya geçiyordu.

Tahsin Foça'ya gelirken peşin peşin söylemişti. "Ben oy vermek için dönerim Emel, sen ister gel ister gelme."

Emel isteksizdi ama tabii ki onu yalnız bırakmayacağım belli bir şey demişti kendi kendine. Foça'da bir-iki hafta daha kalmak istiyordu. Amasra'yı da özlemişti ama daha hiçbir yeri gezmedik Tahsin diye dert yanınca, eylülde gelip gezeriz her yeri demişti kocası.

Git, iki-üç ay sonra bir daha gel, Ankara gibi yakın değildi ki burası! Karaburun'a gitmedik daha! Şirince'yi de çok merak ediyorum!

Handan onların tartışmalarını hiç müdahil olmadan izliyordu.

Seçime bir gün kala gitmeye karar verdiklerinde Tahsin'in hem tansiyonu hem şekeri yükseldi. Adam iki gün kalkamadan yattı. Emel kocasının durumuna üzüldüyse de Amasra'ya dönmediklerine için için sevindi.

Seçim günü öğleden sonra Mecnun Handan'ı aradı. "Ece'yle Ayvalık'a gidiyoruz, hadi sen de gel."

Bu teklifi babasının rahatsızlığından dolayı reddeden Handan birkaç gün daha kimseyle görüşemedi. Bu süreçte ev işlerinde annesine yardım etti ve çarşı pazar işlerine koştu.

Üçüncü gün ayağa kalkan babası akşamüzeri bahçede çay içip sohbet ederlerken sordu: "Ankara'yı özlüyor musun?"

Handan babasının yüzüne boş boş baktı.

Tahsin bu bakışa bir anlam veremeyince gülümsedi. "Zor bir soru mu sordum?"

Handan uykudan uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. "İyi ki bu soruyu sordun babacım," dedi gülümseyerek. "Ankara'yı değil ama tiyatroyu çok özlediğimi fark ettim."

Tahsin, "Özlersin tabii," deyip başını salladı ve bulmaca çözmeye başladı.

Handan çiçeklere bakarken kendine hayret etmeye devam ediyordu. Son günlerde birçok şey düşünmekten, buraya niye geldiğimi unuttum ben dedi kendi kendine ve plan yapmaya koyuldu.

*

Aysel, Nurcan'ın ısrarına rağmen fal kapamadı ve fincanları mutfığa bırakıp salona geri döndü. Otururken arkadaşına sordu: "Eeee? Bundan sonra böyle mi olacak?"

Nurcan anlamadı. "Ne böyle mi olacak?"

Kadın gülümsedi. "Bir fasıl sabahtan, bir fasıl öğleden sonra, günde en az iki kez beni kontrol etmeye devam edeceksin anlaşılın."

Nurcan gülümsemeye çalıştı. "Yok canım. Yani... İstemiyorsan gelmem."

Arkadaşı omzunu silkti. "İstemiyorum değil de..."

"Ne ya?"

"Arada benim de sana gelmeme fırsat versen..." deyince ikisi de güldü.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Nurcan, "Televizyona bakalım neler var," diyerek yerinden kalktı ve kumandayı eline alırken masadaki filmi gördü. "Bu ne?" deyip eline aldığı DVD'yi incelemeye başladı.

Aysel omzunu silkererek cevap verdi. "Amaaan... Uğur getirmiş. Film işte..."

Nurcan kaşlarını kaldırarak, "Ben bu adamın olduğu filmleri severim, seyredelim mi?" diye sordu.

Aysel şöyle bir düşündü. Aslında birkaç gündür film gözüne iliştikçe seyretmek istemiş ama hep vazgeçmişti. Dudağını kıvrarak cevap verdi. "Ama saat beşe geliyor, geç olmadı mı?"

Nurcan hemen itiraz etti. "Benim yemeğim hazır. Rıza sekizden önce gelmez. Ama senin için varsa bilmem..."

Aysel yerinden kalkarken, "E iyi o zaman ver takayım da seyredelim, Uğur da geç geliyor zaten," dedi.

Nurcan hevesle sordu: "Çiğdem var mı?"

Aysel gülererek, "Aaaa çiğdem dedin!" diye bağırdı.

Nurcan kendisine şaşırdı. "Ağzım alıştı demek kaç yıldır duya duya."

"Siz ne diyordunuz? Neydi o tuhaf kelime?"

Arkadaşı omzunu silkti. "Çekirdek..."

"Yok yok. Başka bir şey daha diyordun sen."

"Çitlek mi?"

Aysel mutfığa giderken güldü. "Ayol çiğdem bunun adı. Çitlekmiş... Nerden çıkarıyorsunuz?"

Nurcan arkadaşının arkasından bağırdı. "Asıl siz nerden çıkarıyorsunuz? Çiğdem ne demek? Yerken çiğ çiğ mi yapıyoruz? Çit çit yapıyoruz. Çit diye ses çıkıyor... Çitlek işte!"

*

Ece çiçekleri sularken saate baktı. 18:30. Mecnun birazdan gelir diye düşündü. Onunla geçirdiği birkaç günden sonra İstanbul'dan beri kafasında taşıdığı endişelerden yavaş yavaş kurtulmaya başlamıştı. Aslında kafasındaki sorulara, alıştığı ve istediği biçimde cevaplar alamamıştı çünkü Mecnun şimdiye kadar alıştığı hayatta karşılaştığı insanlardan biri değildi. Hiç plan ve programı yoktu. Serada çalışırken aklına bir şey geliyor, çalışmayı bırakıp çarşıya gidiyordu. Akşam film izlemeyi planlıyor, film den hoşlanmazsa dışarı çıkıyor ve iki-üç saat çiçeklerle uğraşıyordu.

Ece işin ne olacağını, şartları, nerede kalacağını ciddi bir şekilde konuşmak istemiş ama bunu başaramamıştı. Mecnun'la ciddi bir konuşma yapmak zordu, adam konuyu ilgisiz bir yere sürüklüyor ve karşısındakini gözlerinden yaş gelene kadar güldürüyordu.

Ayvalık'a gittikleri gün Handan gelmeyince adam, "Tüh gelse bugün konuşurduk, kapalı odadaki eşyaları adam edip evi güzelleştirmekten bahsetmiştik de... Eğer serada çalışmayı

gerçekten istiyorsan, benim evde de kalabilirsin. İstersen tabii. Sen kalmaya karar verirsen o işleri Handan'la halledersiniz, böylece sen de kalacağın odayı istediğin gibi döşersin,” demişti.

Bir keresinde de Ece çiçekler ve bitkiler hakkında hiçbir şey bilmediğinden dem vurunca, “Doğayı seviyorsan gerisi kolay,” diyerek konuyu kapamıştı.

İlk ders olarak çiçekleri tanıtmış, açık alanda bulunan sebze fideleri hakkında bilgi vermişti.

Ece önce her şeyi dikkatle dinlemeye çalışmış, sonra da hepsini aklında tutamayacağına karar vermişti. Mecnun gülererek, “Gerek yok, hepsini bir günde öğrenemezsin,” dediyse de bir defter alıp hepsini not etmişti. O gece yatmadan biraz okumuş ve yazdığı son satırın altına not düşmüştü: En çok sardunyalari sevdim. Dertsiz, tasasız, kaprissiz, üstelik rengârenk...

Sabah Gürkan'la bir bahçede çalışmaya giden Mecnun seraya girdiğinde Ece'yi çiçeklerin başında defterini incelerken görünce gülererek bağırıldı. “Çok dikkat et bak. İki satır az sularsan, ölürler.”

Ece gülümseyerek onun yanına gitti. “Hoş geldin. Gürkan nerde?”

Mecnun kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Evine gitti Ece. Canını mı alacağız çocuğun?”

“Beraber gelip gübre çuvallarını ayıracağız demiştin de... Ondan sordum.”

Mecnun elini boş ver dercesine salladı. “Acelesi yok sonra yaparız. İşimiz tahminimden uzun sürdü. Sen n'aptın?”

Ece çiçekleri göstererek gülümsedi. “Kuru yaprakları topladım. Biraz sulama... Biraz da yemek yaptım.”

Ellerini ovuşturarak gülümsedi Mecnun. “Hadi yaaa! Karnım da nasıl acıktı ha! Ne pişirdin?”

“Türlü ve pilav.”

“Bayılırım. Ben duşa gidiyorum, çıkınca bir cacık yaparım yeriz, olur mu?”

Ece başıyla onaylayarak önerisini sundu. “Sen duştayken ben yaparım.”

Mecnun eve giderken arkasını dönüp, “Olmaz sen otur burda, dinlen! Tuzum bulunmazsa sevmem o çorbayı! Yemek senden, cacık bulaşık benden,” dedi gülererek.

Ece şezlonga uzanıp başlayan parçaya kulak kesildi. *Roberto Murolo - Maria Mari.*

Gözlerini kapadı ve petunya kokularıyla birleşen müzikle gevşeyerek düşündü. Kim söylüyor acaba... Ne güzelmiş... Bin şarkıya git...

*

Handan'ın planını uygulayabilmek için annesine ihtiyacı vardı. Akşam beraber bulaşık yıkarlarken sordu: “Yarın n'apmak istersin? Gidelim mi bir yerlere?”

Emel arkasına dönüp koltukta uzanan kocasına baktı. “Yok kızım, baban bugün iyiydi ama yarın da evden çıkmasın. Sonra gideriz.”

Handan ellerini havluya kurularken, “İstersen Aysel'i ara, Nurcan'a da haber versin. Ben de şu ilerde Yıldız ve Şeyma diye iki komşum var, onlara söyleyeyim, hep beraber Rafet ablanın otele gidip kadın kadına muhabbet edelim ne dersin? Öğleden sonra... Dört gibi falan?”

Emel şaşırıldı. “Sen denize gitmeyecek misin? Yani kaç gündür evdesin, sıkılmışsındır diye düşündüm.”

Handan omzunu silkti. “Belki sabahtan giderim.”

Emel kahve pişirirken düşündü. “Rafet Hanım'ın haberi var mı?”

Handan gülümsedi. “Sen Aysel ve Nurcan'ı ayarla, ben Rafet ablaya haber veririm. Hem o nefis kurabiyelerden de isterim pişirir.”

Emel tereddütle sordu: “Emrivaki olmasın kadına.”

Handan başını iki yana salladı. “Olmaz olmaz merak etme.”

Emel düşündü. İyi akıl etmişti Handan. Kaç gündür evde otur otur... Rafet de sakın kadın. Aysel ve Nurcan'ı da sevdim. Evet evet, güzel olur şöyle kadın kadına muhabbet etmek. Başını eğdi. “Tamam. Kahveyi içelim de ararım ben Aysel Hanım'ı.”

*

Aysel mutfaktan getirdiği peçetelerin birazını Nurcan'ın önüne koyup koltuğa oturdu. Filmin sonlarına doğru ikisi de ağlamaya başlamıştı.

Yirmi dakika kadar gözyaşları dinmedi. Nurcan gözlerini silip burnunu temizledikten sonra, "Oyyy çok acıklıymış kız!" dedi.

Aysel kendi durumunu anlıyordu ama Nurcan niye bu kadar ağlamıştı? Gerçi sulugözdü arkadaşı, biliyordu ama haline bakınca çok içlendiği belli oluyordu. Gözlerini silerken sordu: "Hadi ben neyse de sen niye bu kadar ağladın?"

Nurcan şaşırđı, burnunu çektikten sonra cevap verdi. "Aaaa deli mi ne? Hadi o neyse de ben niye ağlamışım? Aşkolsun Aysel!" Eliyle göstererek sürdürdü konuşmasını. "Senin burda taşıdığın kalp de benimki bağırsak mı?"

Aysel o zaman ne dediđini fark etti ve hemen savunmaya geçti. "Yok yok ben onu demek istemedim."

"Ne demek istedin öyleyse?"

Aysel bir süre ne diyeceğini düşündü, mantıklı bir açıklama yapması gerekiyordu. " Hani senin oğlun yok ya... Ben biraz da oğlumu bu çocuğun yerine koyup ağladım galiba."

Nurcan sehpaye vurdu üç kere. "Şeytan kulağına kurşun! Allah korusun!"

Aysel bu cevaba çok içerledi ama belli etmemeye çalıştı. "Allah korusun tabii... Kim çocuğu yumuşak olsun ister ki?"

Nurcan arkadaşına boş boş baktı ve "Ben onun için demedim. Baksana neler yaşadı çocuk... Sonunda... Yazık..." deyip tekrar ağlamaya başladı.

Onun böyle bir şey demesini beklemeyen Aysel cevaba şaşırarak tekrar ağlamaya başladı. Hastanede düşündükleri aklına gelince ağlaması birkaç dakika kadar şiddetlendi.

Gözlerini silen Nurcan, "Ama Aysel... Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Gerçekten çok güzel filmmiş. Yani ben, işin doğrusu biraz da kendimden utandım."

Aysel merakla sordu: "Niye?"

Nurcan biraz düşündü. "Biz seninle dalga geçeriz ya. Televizyonda falan görünce, şarkıcılara falan yumuşak deyip güleriz ya..." Arkadaşı düşünceli bir şekilde başını sallarken açıklamasını sürdürdü. "Yani ona biraz şey yaptım. Bak kim nasıl yaşıyor, neler oluyor... Kimsenin hayatını bilmiyoruz ki... Bak nasıl haksızlık ettiler adama. Yazık... Gerçi..."

Aysel merakla sordu: "Gerçi?"

Nurcan ihtiyatlı konuşması gerektiğini düşündü, bir film için arkadaşını kırmak istemiyordu, özellikle de birkaç gündür eski haline dönmüşken. Fakat seyrettiklerinden sonra kapıldığı suçluluk duygusunun nedenini de açıklamalıydı. "Yanlığ anlama da... Afife teyzem bana hep, sakın başka insanlarla alay etme, kimsenin arkasından konuşma, çok ayıp, çok günah derdi. Sen hemen dalga geçersin böyle şeylerle... Ben biraz sana uyduğumu fark ettim."

Gözlerini kocaman açan Aysel bir şey söylemek istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi. Biraz düşündü ve sadece, "Yaaa?" diyebildi.

*

Mecnun yemekten sonra köpeklere bakmaya gitti, Golden doğurmak üzereydi ve Atlas iki gündür babaannesine sürekli telefon ettiriyordu.

Çocuk geçenlerde, "Şeftali niye doğmuyor?" diye meraklanıp hesap sorunca, "Ben mi doğuracağım Atlasım, sabırlı ol bakalım. Helva doğurur doğurmaz gelip seni alacağım otelden, Rafet'i sıkboğaz etme," demişti Mecnun. Sonra da işi gücü bırakıp çocuğa uzun uzun sıkboğaz etmenin ne anlama geldiğini açıklamaya çalışmıştı.

Aklına gelenlerle gülümserken halsiz bir şekilde yatan Helva'yı okşuyordu. Ece hayvanın bütün gün neredeyse hiçbir şey yemediğini söylemişti. "Bu gece anne olursun sen, hadi kolay gelsin," diye sevdi hayvanı ve eve döndü.

Ece kanepenin ucuna büzülmüş kitap okuyordu. Mecnun'u görünce sordu: "Nasıl?"

"Bu gece doğuracak gibi."

Ece başını salladı. "Bence de. İştahı kaçtı baksana." Onun ayakta dikildiğini görünce kanepeyi işaret ederek ekledi: "Otursana."

Mecnun kaşlarını kaldırdı. "Ormana gideceğim ben yürümeye. Sen de gelir misin?"

Ece şaşırıldı. "Çay yapmıştım."

"Boş ver. Dönünce içeriz."

"Tamam."

Mecnun yola çıktıklarında Ece'ye Foça çevresindeki ormanlar ve çıkan yangınlar hakkında bilgi verdi.

Adam çevredeki ormanların neredeyse yarısının yandığından bahsederken Ece onu tanıdığından beri ilk defa sesinde bir acı hissetti. Arabayı ormanda patika bir yola, nispeten geniş bir alana park edip yürümeye başladılar.

Çam ağaçlarından, gökyüzünden ve sessizlikten etkilenen Ece, "Harika... Harika bu orman..." dedi.

Mecnun gülümseyerek başını salladı. "Gece öyle hissettirir. Gündüz gelsek daha iyi görürsün. Cıvardaki tüm çam ormanları çam kese kurdunun tehdidi altında," deyip konuyla ilgili uzun uzun bilgi verdi. "Yani yakında orman morman kalmayacak buna bir çare bulmazlarsa."

Ece cevap vermedi. Düşünüyordu... Karadeniz... Hes Projesi... Hidroelektrik santraller... Maden ocakları... Ülkenin her bölgesinde doğayı hiçe sayan bir proje mevcuttu neredeyse. Üstelik tüm projeler dünya düzeni içinde topluma gayet elzem ve süslü paketlerde sunuluyordu: Enerji ihtiyacı, ekonomik gelişme, ilerleme...

Sonra aklına gelen bir sözü Mecnun'la paylaştı: "Bir Kızılderili atasözü var, meşhurdur, bilirsin, İstanbul'daki odamın duvarına asmıştım: Son balık öldüğünde, son nehir kurduğunda, son ağaç kesildiğinde, beyaz adam paranın yenmediğini anlayacak."

Mecnun başını sallayarak güldü. "O zamana kadar dünyada insan kalırsa tabii..."

*

Uğur canı sıkkın bir halde eve döndü. Meriç'ten gelen mesaja çok üzülmüştü ve birkaç gündür ağzını bıçak açmıyordu. Sessiz bir şekilde yemeklerini yediler. Aysel'in evde biraz temizlik yaptığını fark etti ve bu duruma sevindi.

Yemekten sonra biraz kitap okudu, televizyon izleyen karısına yan gözle bakınca onun yine düşüncelere dalmış olduğunu gördü. O sırada kaç gündür masanın üzerinde duran filmin orada olmadığını fark ederek sordu: "Aysel... Filmi kaldırmışsın masadan."

Kadın düşüncelerinden sıyrılarak başını salladı.

"Seyrettin mi?"

"Bugün Nurcan'la seyrettik."

Uğur konuyla ilgilenmiyormuş gibi sordu: "Nasıl buldun?"

Aysel televizyona bakarak cevap verdi. "İyi... Acıklı bir film işte!"

Uğur elindeki kitabı bırakıp oturduğu yerden kadına döndü. "Yani filmden bütün anladığın bu mu?"

Aysel de kocasına dönüp sordu: "Ne?"

"Sadece acıklı olduğu mu?"

Kadın sesini yükselterek meydan okudu. "Başka ne anlayacaktım Uğur? Başka ne anlayacaktım? Oğlumun normal olduğunu mu? Aaaa bak ne güzel başkaları da geymiş, demek ki benim oğlum normal mi diyecektim? Filmi seyrederek seyretecek bütün dertlerim bitecek miydi?"

Uğur bir süre cevap vermedi, sonra sakin bir şekilde konuştu. "Herkes başka bir şey anlıyor demek ki... Ben acıklı olduğunu düşünmedim mesela."

Aysel kocasının sakinliğiyle birden yumuşadı ama onun bu tavrından hiç hoşlanmıyordu. O başka bir şey anlamışmış. Zaten hep o iyi anlar, hep o iyi bilir, hep o daha kültürlüdür, hep o o o...

Hep o üstün. Bıkmıştı bu durumdan. Bu kez buna izin vermeyecekti. Sakin konuşmaya özen göstererek sordu: “Sen ne anladın filmde?”

“Öncelikle adaletin ne olması gerektiği konusunda düşündürdü beni film. Sonra aşk, insan aşkı olduğu haliyle yaşıyor...” İç geçirdi. “Ben olmadığım halimle yaşamışım, onu anladım. Birilerini memnun etmek için canımdan öte sevdiğim bir insanın hayatını mahvetmişim. Üstelik bunu yaparken erdemli, yüce bir şey yaptığıma inandırmışım kendimi. Neyse... Başka başka şeyler anladım ben yani.”

Aysel hayal kırıklığına uğradı. Kocasının Taylan’la ilgili konuşmasını bekliyordu. O ise geçmişten ve Meriç’ten bahsediyordu. Yoksa... Yoksa Meriç’i hâlâ seviyor muydu? Bunca zaman unutmamış mıydı yoksa?

*

Mecnun ve Ece ormanın sessizliği içinde epeyce yürüdükten sonra ağaçların arasına oturup biraz sohbet ettiler. İki de ailelerinden bahsetti. Mecnun ölümleri konusunda fazla konuşmaksızın anne babasından öyle coşkuyla bahsetti ki kız, “Özlüyor musun,” diye sorunca, “Hem de nasıl,” dedi gülererek.

Ece onun köpeğin haline sıkılıp kendini ormana attığını düşünmüştü. Haftada birkaç kez geceleri burada yürüdüğünü duyunca yanılıyor olabileceğini fark etti.

Aslında sıkıntılı, olumsuz, hatta insana kasvet veren konulardan bahsetmişlerdi ve Ece adamın her an gerilebileceğini düşünmüştü. Oysa her türlü olumsuzluktan bahsederken bile ondan bir huzur yayılıyordu.

İstanbul’daki iş arkadaşlarını, sosyal hayattan tanıdığı birçok insanı ve kendini düşündü. Huzurlu ve güzel bir şeyden bahsederken bile gergin ve neredeyse bunalımdayız her zaman diye geçirdi içinden.

Bu sırada Mecnun susmuş, sırtüstü uzanıp ellerini ensesinde kenetleyip gökyüzünü seyretmeye başlamıştı. Ece de aynı şekilde yatınca, “Hoppppsiii... Demek saçlarının kirlenmesini göze aldın,” dedi gülererek imalı bir şekilde. “Bir dahaki sefere hatırlat da dürbünü alalım.” demesiyle bir süre ay ve gezegenlerden bahsettiler.

Bir an sessizlik oldu ve Ece doğadaki ihtişama hayranlık duyarak sordu: “Mecnun... Sence nedir bütün bunlar?”

Adam bakışlarını gökyüzünden ayırmadan, “Neler?” dedi.

“Yıldızlar, ay, şu gökyüzü... Orman... Her şey o kadar muhteşem ki... Sence nasıl olmuş? Yani herkesin inandığı bir yaratıcı var mı?” Gülümsedi. “Adına Allah de, Tanrı de, ne dersen artık.”

Mecnun yattığı yerden omzunu silkti. “Ben sorunun ‘her şey muhteşem’ kısmına kadar olan yeriyile ilgilenerek yaşarım.” Yerinden doğrulurken gülümseyerek ona döndü. “Yıldızlar, ay, gökyüzü, orman... Yani doğa... Muhteşem... Ben sadece bununla ilgilenirim.”

Ece şaşkınlıkla yerinden doğruldu. “Nasıl yani? Hiç mi düşünmezsin? Yani... Nerden geldik, nereye gidiyoruz, tüm bunlar nasıl oldu? Bir yaratıcı var mı? Varsa nasıl?”

Mecnun dudaklarını kıvırdı. “Düşünmem...”

“Niye?”

“Varsa düşünmesi gereken o... Ben miyim?” diyerek kahkaha attı Mecnun.

Ece de güldü ama adamın bu konudaki düşüncesini gerçekten merak ediyor ve ciddi olarak bir cevap vermesini istiyordu. “Ben ciddi soruyorum. Yani gerçekten mi düşünmezsin?”

Adam başını salladı. “Gerçekten kafa yormam bunlara ben. Çünkü düşünerek cevap bulacağın meseleler değil bunlar. Ne bileyim... Vardır benim de böyle...” Gülümsedi. “Felsefeyle kafayı bozmuş, gözlerini kısıarak, yüzlerine derin manalar katarak konuşan arkadaşlarım...” Taklit ederek sözlerini sürdürdü. “Mecnun, sence varoluş nedir? Sence neden var olduk? Bıt bıt bıt... Lan varsın işte, yaşa git. Yok şöyle miydi, yok böyle miydi... Yok öldükten sonra ne olacak, bıt bıt bıt... Sırf çene insanlar... Ölünce göreceksin ne olacağını... Ölüp de gelen var mı? Şöyle şöyle oluyor diye

anlatan? Yok. Eeee? Doğum öncesi-ölüm sonrası... Kimsenin bir şey bildiği yok. Şöyle olmalı diye temenni ederek hayatı harcıyor millet. Ben ilgilenmem bu konularla..."

Ece gülümsedi. "Eeee tabii insanlar bir şeylere inanarak yaşamak zorundalar."

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: "Niye?"

"Bilemiyorum. Daha rahat hissediyorlar herhalde kendilerini. Daha emin..."

"Garanti istiyorlar yani?"

Ece başını öne doğru eğerek cevap verdi. "Sanırım... Evet, evet, inanç bir tür garanti aslında..."

"Peki niye hiçbiri -Müslümanlara veya Yahudilere veya başka bir inanca sahip insanlara bakalım- niye hiçbiri garantide hissederek yaşamıyor? Niye bir kavgada benim dediğim doğru derdinde herkes? Güya ölümden sonra cennetin cehennem olduğu bir hayata inanıyorlar ama bir yakınları öldü mü herkes ağlıyor, n'aber?"

Ece şöyle bir düşündü. "Ama o üzüntü... Yani öleni bir daha göremeyeceklerine ağlıyorlar."

Mecnun kafasını iki yana salladı. "Herkes kendine ağlıyor, dikkat et bak, bu böyle... Sonra zaman geçiyor, inançlarına dönüyorlar azıcık rahatlıyorlar ve başka bir zaman yine ağlamaya başlıyorlar. Durmadan ama durmadan üzüntü içinde herkes."

"Sence niye?"

"Çünkü hiçbirinin inandığı şeye güveni yok."

Kendince inançları olan Ece bir an için durup düşündükten sonra ona doğrudan sordu: "Peki sence nasıl? Ya da nasıl oluyor?"

"Ben kavramlarla, kelimelerle konuşmayı sevmem. Hiçbir şeye de inanmam ama güvenirim."

"Neye?"

Mecnun eliyle büyük bir çember çizdi. "Doğaya, hayata, hatta ölüme..."

"Senin doğa dediğin benim Tanrı dediğim olabilir mi?"

Mecnun güldü. "Tanrı kelimesi işin içine girmek zorunda yani? O zaman rahatlayacak mısın? Yoksa sen de bana Handan gibi panteist mi diyeceksin?"

Ece şöyle bir düşündü. "Bilemiyorum. Düşünüyorum işte... Dinler, birçok felsefe ve açıklama var zihnimde. Birçok şey düşünüyorum..."

Mecnun ciddiyetle sordu: "Ece kendine bir iyilik yapmak istemez misin?"

"Nedir?"

"Düşünme. Gerçekten bak... Bir şeyleri kalıba sokmaya çalışmakla geçirme hayatını. Az düşün çok hisset, böylece yaşamış olursun."

Okumayı seven Ece'ye bu yaklaşım biraz basit geldi. "Onca düşünür yaşamamış mı yani?"

"Düşünürse göre değişir," dedi Mecnun gülümseyerek. "Bunlar üç grup... Önce hissedip sonra da hissederek düşünenler yaşamış. Önce düşünüp sonra hissetmeye çalışanlar ömrünü çabalayıp durmakla geçirmiş. Önce ve sonra hep düşünenler de işte... Hindiden hallice bir hayat sürmüş bence..."

Ece biraz düşündükten sonra sordu: "Yani benim anladığım... Tanrı var da demiyorsun, yok da..."

Mecnun bir süre düşündü ve kaşlarını kaldırarak açıklamaya başladı. "Ben bununla ilgilenmiyorum. Bir şeyleri tanımlamayla ilgilenmem ben. Ama ille de kelime lazım oluyor tabii konuşunca. Şöyle söyleyeyim o zaman, herkesin inandığı, yani dinlerin falan anlattığı, her şeyi yaratmış, gökyüzündeki penceresine oturmuş, kim ne yapıyor diye milleti gözetleyen, dedikoducu komşu teyzelere benzeyen bir Tanrı yok. Bunu kesinlikle söylüyorum. Hatta böyle bir Tanrı kavramını kabul etmenin, Tanrı kavramına hakaret olduğunu söylerim hep. Ama doğada kesinlikle adil bir zekâ var. Ben olsa olsa buna Tanrı derim, yani ille de demem gerekiyorsa. O da zaten duran bir şey değil... Sürekli..." Kafasını sallayıp gülümsedi. "Evet, güzel dedim bak. Tanrı diyeceksek, süren bir şeyden, hareket halindeki bir şeyden bahsediyoruz bence... Hareket halinde olan, durmadan var olan, sen ben o, yıldızlar, her şeyin, bir bütünün adıdır Tanrı. Kısaca varoluşa Tanrı derim ben. Ama işte ona da Tanrı demek ne kadar doğru. Allah ya da Tanrı deyince insanlar

bizden ayrı, bir köşede duran, her anlamda kendilerine benzeyen, elinde defter, sevap günah yazan bir tür yüce insan düşünüyorlar.”

Ece bu açıklamayı ilginç buldu ama en çok hoşuna giden kısmı kendi kelimeleriyle ifade etti. “Tanrı süreçtir diyorsun.”

*

Mecnun sabah erkenden Rafet’i aradı ve Şeftali’nin doğumunu müjdeledi. Ece ile ormandan döndükten bir saat sonra Helva doğurmaya başlamış ve altı tane yavrusu olmuştu. İki de gece pek uyumamıştı ve Mecnun köpekleri Ece’ye bırakıp saat dokuza doğru otele gitmişti.

Atlas haberi duyunca çok heyecanlandı ve “Hadi gidelim, hadi gidelim,” diyerek zıp zıp zıplamaya başladı.

Rafet ona bir çanta hazırladı ve çocuk arabaya binerken, “Biz taaa akşama geliriz Rafetim bizi bekleme,” diyerek uzaklaştı Mecnun.

Rafet arkalarından el salladıktan sonra otele dönerken, “İyi bari... Ben de şu kurabiyeleri yapayım misafirim gelecek,” diyerek gülümsedi.

Rafet çalışmayı seven bir kadındı ama bu oteli işletmeye başladıklarından beri ev gezmelerine hasret kalmıştı. Otel müşterileriyle sohbet ediyordu zaman zaman ama aynı şey değildi. Handan arayıp da beş-altı kadın sana oturmaya geliyoruz deyince pek sevinmişti.

Aysel ve Nurcan da evdeki işleri öğlene kadar tamamladılar.

Handan sabah Mecnun’a uğramak istedi ama seradaki trafiği duyunca kalıp evde annesine yardım etti ve oteldeki düğünden beri giymediği kabark elbiselerinden birini seçip giydi, bir güzel süslendi.

Emel odaya girince kızına şöyle bir baktı. Elbiseyi abartılı bulmadı, yakışmıştı da. Diktirmiş o kadar, arada giysin bari boşa mı gidecek bu kadar elbise dedi kendi kendine. Kızının ne diyeceğini beklediğini fark ettiğinde ise, “Güzel olmuş,” deyip salona geçti.

Tahsin Bey daha iyiydi. “Belki ben de şöyle bir yürüyüşe çıkarım akşamüzeri,” der demez karısı kıyameti kopardı.

“Tahsin hava sıcak! Aaaa daha yeni kendine geldin! Bir daha mı fırlasın tansiyonun? Çocuk gibisin aaa! Bahçeye çık otur akşamüzeri, lütfen... Aklım sende kalmasın...”

Bu sözler üzerine Tahsin dışarı çıkmayacağına dair ona söz verdi.

Şeyma’nın işi vardı ama Yıldız çocuklarını bir arkadaşına bırakıp diğerleriyle saat dört civarında otelde buluştu.

Rafet, Şeyma ve Yıldız’ın çocuklarla geleceğini düşündüğü için arka bahçede, ağaçların altında büyük bir masa hazırlatmıştı.

Hoş geldiniiz! Nasılsınız? İyiyim, siz nasılsınız? Allah iyilik versin diye başlayan sohbet, sağlık ve hava durumu merkezinde bir saat kadar devam etti.

Bu süre boyunca çaktırmadan Yannis’e bakınan Handan kafasını dağıtmak adına planını bir an önce uygulamak istedi. Herkes poğaça ve kurabiye yiyerek çayını içmekle meşgulken lafı evirip çevirmeden konuya girdi. “Hanımlar, bu toplantıda değişik bir şey yapmaya ne dersiniz?”

Aysel oturduğu yerden eğilerek sordu: “Ne gibi?”

“Tiyatro yapalım mı?”

Bu soruyla masada bir tartışma başladı.

“Çocuk muyuz biz canım,” diyen Emel bu fikre karşı çıktı.

Aysel ve Nurcan fikri zaten saçma bulmuşlardı.

Yıldız genç kadına bakarak n’apalım istemiyorlar anlamında dudaklarını kıvırdı.

Bu sırada Rafet, “Aaaa saçma olur mu? Ben de öyle diyordum ama sonra...” deyip bir akşam Handan, Mecnun ve Yannis’in yaptığı tiyatroyu, konusundan falan bahsetmeden ballandıra ballandıra anlattı. Herkes sessiz kalınca ev sahibi olarak bir şey deme ihtiyacı hissetti. “Tabii yetenek meselesi aslında bi yerde.”

Aysel bu son sözü duyar duymaz omuzlarını dikleştirdi. “Aslında benim yeteneğim var. Yani öğretmenlerim hep öyle söylerdi.” Karşısında oturan Nurcan’ın manalı bir bakış attığını görünce başını salladı. “Doğru söylüyorum. Öğretmen rolünü almıştım ben.”

Nurcan arkadaşının bu huyunu sevmiyordu, hemen her şeyi biliyor havasına girmemeliydi bir insan. Çiftlikte çalışırken bütün oyunları o kurardı. Yetenekse ben hem yazıp hem oynuyordum dedi içinden ve gülümseyerek konuştu. “Ayselcim, çocukken yaptıklarımızla olacaksın bu iş hepimiz yetenekliyiz.”

Handan bu tartışmanın uzayacağını hissederek araya girdi. “O kadar yetenek yeter benim önereceğim oyunda...” Gülümsedi. “Oynayalım işte şurada, eğleniriz,” diyerek annesine döndü.

Emel de kendi kendine konuşuyordu. Ayol evde hem kadın hem anne, okulda öğretmen, komşulara anlayışlı, akrabalara hem sevimli hem sabırlı... Ben sadece yetenekli değil ciddi anlamda eğitimliyim bu konuda. Başını eğdi. “Nasıl olacak, söyle bakalım.”

Handan ilk oyunu açıkladı. Herkes bir meslek adı yazıp çantasına ya da cebine koyacak, sonra da bu mesleği hiç konuşmadan iki dakika boyunca sadece hareketlerle anlatacak ve diğerleri de tahmin etmeye çalışacak. “Doktor ve öğretmen gibi kolay anlatılacak meslekleri seçmeyin ama...”

“Aaaa...” dedi Aysel. “Sessiz sinema gibi, çok kolaymış.”

“Evet,” dedi Handan. “Ama gruplar halinde değil ve sadece meslek üzerine.”

Rafet resepsiyondan kalem kâğıt getirtti ve herkes en kolay anlatacağı mesleği yazıp kâğıdı çantasına koydu. Kim önce yapsın konusunda tartışma çıkınca Handan, “Kura çekelim,” dedi ve ilk olarak Aysel ayağa kalktı.

Kadın şöyle bir düşündü, birkaç adım koşup başını hafifçe yana çevirdi ve sağ elini çenesinin altına koyup gülümsedi.

Yıldız tereddüt ederek tahminini söyledi. “Düşünür.”

Aysel başını iki yana salladı ve başka bir şekilde anlatmaya karar verdi. Herkesin kendine baktığından emin olunca çantasını aldı ve omuzlarını dikleştirip yürümeye başladı. On metre kadar gidip geri döndü. Kimse bir şey demeyince çantasını havaya kaldırıp gösterdi ve koluna takıp dik bir şekilde yürüyerek biraz uzaklaştı.

Masaya doğru dönerken Nurcan heyecanla tahminini söyledi. “İş kadını... İş kadını...”

Bu sırada Handan, “İki dakika doldu,” dedi.

Aysel çantasından kâğıdı çıkarıp önlerine koyarken yüzünü buruşturdu. “Ne alakası var iş kadınıyla Nurcan?”

Kâğıdı okuyan Nurcan şaşırıldı. “Artist mi? Asıl artistle ne ilgisi var yaptıklarının Aysel!”

Diğeri hemen açıkladı. “Aaaa izlemediniz mi? Hani *Türkan Şoray*’ın bir filmi vardı...” Ayağa kalkıp biraz önce yaptığı hareketi tekrarlarak açıkladı. “Böyle koşuyordu ve dönüp elini böyle çenesinin altına koyarak bakıyordu.”

Herkes kahkaha atarken Yıldız araya girdi. “Başka bir filmde de çantasını alıp uzaklaşıyor muydu Aysel abla?”

Aysel ciddiyle, “Hayır o *Hülya Koçyiğit*’ti,” deyince herkes yine gülmeye başladı. “Hadi bakalım sıra sizin Emel Hanım, sizi görelim şimdi.”

Rafet çok eğleniyordu ve sırası gelince ne yapacağını düşünerek Emel’i izlemeye koyuldu.

Emel elini yumruk yapıp ağzına götürdü ve ağzını açıp kapamaya başladı.

Aysel çok kolay bir şey seçmiş diye düşünerek hemen tahminini söyledi. “Şarkıcı.”

Emel başını hayır anlamında sallayarak masadan bir çatal aldı ve ağzını oynatarak bir sağa bir sola yürümeye başladı. Kimse tahminde bulunmayınca da alkış işareti yaptı.

Rafet de Aysel gibi düşünüyordu. “Evet... Elinde mikrofon var, biz de alkışlıyoruz. Şarkıcı işte.”

Emel Handan’a doğru döndü ve eliyle vır vır etmek anlamına gelen işareti yaptı.

Handan sürenin bittiğini anons edince kadın oflayarak yerine oturdu ve çantasından kâğıdı çıkarıp masaya koydu.

Genç kadın kâğıtta yazanı okuyunca sordu: “Anne, politikacılar hiç iki cümle söyleyip alkış isterler mi?”

Herkes kahkaha atarken Emel ciddiyetle açıkladı. “E kızım sana vır vır işareti yapıyorum da neden politikacı demiyorsun?”

“Ne bileyim, aklıma gelmedi, o sırada mikrofon, şarkı, alkış... Oralari düşünüyordum hâlâ. Hem vır vır işaretiyle aklıma gelmezdi zaten.”

Emel kızdı. “Gelmezmiş! Daha ne yapacaktım? Ben evde haber duydum mu hep böyle yapmıyor muyum?” deyince diğerleri yine güldüler.

*

Ece çay ve bisküvi hazırlayarak Mecnun’la Atlas’ın yanına gitti. Adamın bütün gün sabırla çocuğa bir şeyler öğretmesine hayran kalmıştı. Her gün hayran olacak bir şey buluyorum onda diye düşünüp güldü kendi kendine.

İkisini faytonda oturmuş sohbet ederken bulunca çay ve bisküvileri bırakıp eve döndü. Adamın, “Gel sohbele katıl,” önerisini reddetti. İşi çoktu. Mecnun’un kullanmadığı odadaki eşyaları salona taşıırken yavaş yavaş buraya yerleşiyorum diye düşündü. Acaba doğru mu yapıyorum?

Bu eleştiren sesi bastırmaya ihtiyacı vardı. Kendini iyi hissettiği zamanlarda nereden geliyordu bu fikirler aklına anlamıyordu.

Ne var işte! Ne güzel iş! Hem dün bana, koy bir köşeye tuvalini istediğin gibi resim yap demedi mi? Evi de tamamen Handan’la bana bıraktı, istediğimiz gibi düzenleyeceğiz.

Handan’la da en kısa zamanda detayları konuşmak üzere anlaşmışlardı.

Of bu akşam otele gideceğiz. Yediden sonra gitsek bari de Maral’ı görsem. Şimdi bir şey söyleyip canımı sıkar. Hayır tamam, sana âşıkça âşık... Ben de arkadaşımın tamam mı?

Şimdi gidip bizimkilere bir erkekle yaşıyor derse bir sürü sorun... Hayır yani sonuçta ben hepsini hallederim. Hallederim ama of bilmiyorum. Mecnun hakikaten Maral’a âşık mısın?

Bana karşı da çok kibar. Sohbeti ne güzel... Ama aslında herkese karşı çok kibar. Bana karşı kibar diye bir anlam çıkarmam gerekmiyor. Belki Maral’a karşı da çok kibardı. Acaba sorsam mı? Sorarım tabii... Ne var soramayacak? Mecnun, sen Maral’a âşık mısın?

Peki ya Liz? Fotoğraflarda çok tatlı çıkmış. Maral’dan da güzel... Ayrılmışlar işte. Ya tamam, farklı şeyler istiyorlarmış ama insan birini sevince onunla olmak ister. Farklı şeyler istemez ki... İster mi yoksa?

Neyse neyse, şu kitap kutusunu da bir açayım ben. Sonuçta Mecnun bana âşık değil. Olmaz da... Benim arkadaşım... Ben de daha fazlasını düşünmesem iyi olur.

*

Meslek tahmin oyunu kahkahalarla sona ermişti. Rafet büyük çabalarla anlattığı ve herkesin muhasebeci olarak tahmin ettiği oyunda başarısız olanlardandı. Böylece okul müdürlüğünün bir meslek değil de makam olduğunu öğrenmiş olmuştı.

Yıldız kuaförü, Handan spikeri, Nurcan da futbolcuyu güzel anlatmıştı. Tabii Aysel bunların çok kolay seçimler olduğunu iddia etmiş ve Emel tarafından desteklenmişti. Bol bol gülerken bir saat geçirmişlerdi.

Rafet bunun tiyatro gibi değil de oyun gibi olduğunu söyleyince diğerlerinin hemfikir olduğunu gören Handan buna memnun oldu. “Hay hay,” diyerek yeni oyunu açıkladı. “Şimdi ben Foça’dan İstanbul’a giden bir otobüs şirketinde görevli olacağım ve masada oturacağım. İstanbul için bir bilete ihtiyacınız var ve hepinizin sebebi aynı. Ne diyelim hepiniz çocuğunuzu görmek için İstanbul’a gitmek istiyorsunuz. Başka hiçbir şirkette de bilet yok. Son çareniz burası yani, bende de tek bilet kalmış. Hepiniz ayağa kalkın şimdi ve gelip bilet isteyin. Başlıyoruz.”

Hepsi masadan kalktı ve müşteri gibi bir bilet istedi.

Handan onlara sandalyeleri gösterdi. “Şöyle buyrun oturun önce.”

Yıldız ve Nurcan oturmaya yeltenirken Rafet atıldı. “Niye oturalım kızım, ver bize biletimizi, biz istediğimiz yerde dururuz.”

Handan gayet kibar bir şekilde cevap verdi. “Hanımefendi, oturun diyorum çünkü sadece tek kişilik yerimiz kaldı.” Her biri çocuğunu görmek için İstanbul’a gitmek zorunda olduğunu söyleyince hemen bir öneri getirdi. “İşte bu nedenle oturun dedim. Oturun ve tartışın. Sebeplerinizi açıklayın, birbirinizi ikna edin... Bilet herkesi ikna edenin olacak.”

Hepsi oturdu ve düşünmeye başladı.

Yıldız konudan hoşlanmıştı. En mantıklı sebebi bulmuş olabilirim diye düşünerek boğazını temizledi ve diğerlerine sordu: “Müsaade ederseniz çocuklarınızın yaşlarını öğrenebilir miyim?” Herkes çocuğunun yaşını söyleyince başını eğdi. “Bu durumda siz de beni bir anne olarak anlarsınız. Sizin çocuklarınız büyük... Benim kızım ise dokuz yaşına yeni bastı. Bir aydır orada... O yaşta bir çocuğun annesine ne kadar ihtiyaç duyduğunu tahmin edersiniz. Oysa sizin çocuklarınız büyük... Bu yüzden en uygunu benim gitmem.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Nurcan elini kaldırdı. “Yıldız Hanım, kızınız orda ne yapıyor? Kiminle kalıyor?”

Yıldız hemen uygun bir cevap düşündü. “Teyzesine gitmişti.”

Nurcan kaşını kaldırarak fikrini söyledi. “Bir aydır teyzesiyle olduğuna göre güvende. Bir gün daha kalabilir ama benim kızımın çocuğu var. Torunumun bakıcısı işi bırakmış. Kızım da çalışmak zorunda. Ben gitmezsem kim bakar o küçücük çocuğa? İşe gitmezse kızımı işten atarlar.”

Emel kızına ters bir bakış atarak araya girdi. “Nurcan Hanım, Allah bağışlasın. Kızınız evlenmiş, üstüne bir de torununuz olmuş... Bundan daha mutluluk verici ne olabilir bizim yaşımızda? Arkadaşına bırakır, olmazsa işyerinden izin alır birkaç gün... Benim kızım tam evlenmek üzereyken vazgeçmiş. Gidip konuşmazsam torun torba sahibi olamayacağım. İzinizle ben gideyim de kızımı evlenmeye ikna edeyim. Bir gün bile çok önemli benim için.”

Herkes Rafet’le Aysel’e baktı. Rafet kadının dalmış olduğunu fark edince sakın bir şekilde konuşmaya başladı. “Bence ben gitmeliyim. Sizinki ufak ve güvende, sizin zaten torununuz var, sizinki de henüz evlenmemiş... Oysa benim oğlum evlenip ayrıldı ve çok üzgün. Annesi olarak yanında olmalıyım. O benim tek çocuğum...”

Tam o anda Aysel gürlledi. “Asıl benim oğlumu görmem lazım!”

Bir sebep açıklamayınca herkes ona döndü ve Handan sakince sordu: “Neden gitmek zorundasınız Aysel Hanım?”

Aysel gülümsemeye çalışarak omzunu silkti. “Özür dilemek için.”

Nurcan araya girdi. “Bu mantıklı bir sebep değil!”

Aysel hırsla arkadaşına döndü ve dudakları titreyerek kısık bir sesle açıkladı. “Ama ben ona keşke ölseydin dedim...”

Masada bir süre buz gibi bir sessizlik oldu, herkes afallamış görünüyordu.

Aysel durumu toparlamaya çalıştı. “Evet! Oğluma çok kızdım! Bir meseleden ötürü... Ona keşke ölseydin dedim. Yani kendi kendime düşünürken! İçimden. Şimdi de... Vicdan azabından ölmek için ben gitmeliyim.”

*

Rafet herkesi yolcu ederken Handan’ı bir köşeye çekti. “Aaaa sen nereye bakalım? Akşama Mecnun ve Ece gelecek. Yannis de nefis bir yemek hazırlıyor, hem bana sıkı sıkı tembih etti. Handan’ı sakın bırakma diye... Otur da ortağımınla aramı bozma.”

“Yıldız’la yürüye yürüye gideriz biz,” dedi Emel araya girerek.

Bunun üzerine Handan teklifi memnuniyetle kabul etti. Seradakiler saat yedi buçuğa doğru otele vardıklarında Rafet, Maral ve Handan’ı kapının yanındaki masada otururken buldular. Ece’nin canı sıkıldı.

Maral hemen açıklamaya girişti. “Ben de tam gidiyordum, Rafet abla yemeğe kal dedi. Yannis bugün çok güzel mezeler, salatalar, fırında makarna falan yapmış! E ben de Mecnun’la senin geleceğini duyunca kaldım.”

Bu sırada Atlas babaannesine Şeftali hakkında bilgi veriyordu: Yok hiii dokunmadım. Uzaktan gösterdi Mecnun abim. Çok küçüktü çok! Helva’nın memesini emiyordu şööyle... Babanne iki tanesini alalım mı n’oluuur... Hem ikisi arkadaş olurlar burda Ben öbürüne de isim buldum... Öpücük... Niye mi? Ağzı şööyle de ondan...

Yannis gelip herkesle selamlaştı ve masanın hazır olduğunu bildirdi. Sohbet ederek yemek salonuna geçtiler ve Yannis’in, Handan’ın sandalyesini çektiğini görmezden gelmeye çalışan Maral o sırada arkadaşının çalan şarkının adını merak etmesi üzerine hemen bilgi verdi. “*Khaled*’in parçası: *Bakhta*... Arapça... Çok güzel değil mi? Yannis’in zevki...”

Rafet, Mecnun ve Yannis karşıya oturmuşlardı. Atlas ise arada masaya uğrayıp birkaç lokma yiyor ve bahçede bir tur atıp geri dönüyordu.

Güle eğlene yemeklerini yerlerken Rafet Maral’ın çok tedirgin olduğunu fark etti. Acaba Ece’ye mi kızıyor bu kız? Ece de samimi ve tatlı bir kız aslında...

Mecnun yaşlı bir müşterisinin bahçesinde olan komik bir olayı anlatırken herkes gülünce, “Deli!” dedi Rafet elini ona doğru savurarak.

Handan hemen araya girdi. “Boş ver Mecnun... Atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli denirmiş.”

Mecnun ona bakarak gülümsedi. “Bu iyiymiş bak ninecim... Bunlardan öğret şu yandaki ihtiyara da.”

Rafet yüzünü buruşturdu. “İhtiyar sensin.”

Herkes bu didişmeye gülerken Maral Mecnun’a döndü. “Eeee Mecnun, nasıl gidiyor?” Ece’ye bakarak sordu: “Arkadaşımı iyi gezdiriyor musun?”

Ece bu soruya kızdı ve tam bir şey diyecekken adam başını sallayarak cevap verdi. “Gezdirmem mi? Dün akşam ormana yürüyüşe gittik.”

Maral şaşırıldı. “Ormana mı?”

Ece hemen anlatmaya başladı. “Müthiş bir yer! Gökyüzü! Yıldızlar! Sessizlik!”

Maral bütün hikâyeyi dinledikten sonra doğal bir şekilde cevap verdi. “Kimse yok muydu yani?”

Ece başını iki yana salladı. “Dönerken bir arabaya rastladık sadece.”

Maral sordu: “Korkmadınız mı?”

Mecnun güldü. “Neden? Yıldızlardan mı?”

Diğerleri gülümseyince Maral kızdı. “Yani... Hepiniz ıssız bir ormana tek başınıza gider misiniz? Ben gitmem, iki kişiyle bile gitmem. Nerden ne çıkacağı belli mi olur?”

Yannis ve Handan tek başına olmasa da birkaç kişi gidilebileceğini söyleyince Rafet başını iki yana salladı. “Maral doğru söylüyor. Ortalık kötü... Gidilmez.”

Mecnun çatalıyla salata alırken sordu: “Niye?”

Rafet tekrar açıkladı. “Ortalık kötü dedim ya.”

Mecnun omzunu silkti. “Ne yapalım ortalık kötüyse, evde mi oturalım?”

Rafet şöyle bir düşündü. “Canım evde oturulur mu? Ama gece gece de ormana gidilmez. Ece’yi götürme sakın bir daha. Sen de gitme, tehlikeli...”

Mecnun yemek yemeye ara vererek bu konuyu tartışmaya karar verdi. “Ne olur mesela Rafet ablam, söyle de bileyim şu tehlikeyi...”

Rafet başını salladı. “Canım, karşına biri çıkar. Para mara var zanneder...”

“Ben para taşımam.”

“Taşı taşıma... Adam tinerci minerci olur.”

“Eeee? Ne yapar onu söyle!”

Rafet kızdı. Şu çocuk hiçbir zaman büyük lafi dinlemiyordu! “Oğlum en basitinden yanında bıçak olur, sokar karnına, ölürsün.”

“Tamam böyle bir şey olursa ölürüm. Bu ihtimal ormana gitmemek için bir sebep mi şimdi?”

Ece araya girdi. “Anlamadın sanırım Mecnun Ölürsün diyor Rafet abla!”

Mecnun kaşlarını kaldırarak güldü. “Haaa! Ölürem belki diye istediğim yere gidemeyeceğim yani?”

Konuşmayı ilgiyle takip eden Handan araya girdi. “Mecnun... Cidden bu kadar korkusuz ve cesursun değil mi? Yani şaka yapmıyorsun...”

Mecnun güldü. “Ben korkusuzum, cesur olan sensin Asi Kontes. Arada fark var...”

Handan şöyle bir düşündü. Bu iki kelime hep beraber kullanılırdı. “Ne fark var?”

“Şimdi ben korkusuzum, doğru. Korkusuz ne demek? Hiçbir korkusu yok!” Güldü.

“Cesaretse korkuyla yakın arkadaşır...”

Maral anlamadı. “Nasıl yani?”

“Şöyle açıklayayım... Handan’ın iyi bir işi, eşi dostu, parası pulu varken kalkıp Ankara’dan buraya gelmesini ele alalım. Hiç bilinmeyen bir yere geliyor, iş yok güç yok tanıdık falan yok...” Handan’a döndü. “Gelirken, şöyle az da olsa, tedirgin oldun mu? Bilinmezlik falan var ya...”

Handan gülümseyerek başını salladı. “E haliyle...”

“İşte o tedirginlik, o endişe korkudur aslında. Sen o duyguya meydan okuyup istediğini yaptın. Ece’nin kalkıp gelmesini al ya da... Bu da cesaret. Siz cesursunuz.”

Ece araya girdi. “E bunu sen de yapardın Mecnun.”

Mecnun başını eğdi. “Ben tabii yaparım ama bende endişe yok ki... Kolayca yapacağım bir şey. Yani benim cesur olma şansım yok maalesef.” Gülümsedi.

Rafet bu açıklamadan hoşlanmıştı ama yine de kendi açıklamasının en doğrusu olduğunu düşünüyordu. Dalga geçerek sordu: “Diyelim ki sen korkusuzsun ben de korkağım. Cesur falan da değilim. Korkusuz ya da korkarak karşına bıçaklı bir adam çıkınca ölürsün... Fark ne?”

Mecnun güldü. “Fark olmaz mı Rafetim yaaa! Ben ölürem, korkan adam ise öldürülür. Arada dünya kadar fark var.”

Rafet ona boş boş baktı. “Sonuçta ikiniz de ölmüyor musunuz? Ölü değil misiniz?”

“Sonuçta ikimiz de ölüyoruz ama ben yaşarken ölüyorum. Öldürülme ihtimalim yok yani. Şöyle tadını çıkara çıkara yaşarım ölümü... Korkan kişiye ne olacak peki? Tıpkı mıy mıy yaşadığı gibi gidip mıy mıy ölecek.” İşaret parmağını şakağına koydu. “Anladın? Yani benim gidiş yolu doğru, dolayısıyla sonuç yanlış olamaz. Ama diğerinin gidiş yolu yanlış, e o zaman da sonuç doğru olamaz.”

Bu sözler üzerine Rafet hariç herkes kahkahayı bastı.

Mecnun Rafet’in yanağından makas alıp sürdürdü konuşmasını. “Aman da benim ihtiyarım! Akli karıştı yine... Yakında öleceksin hâlâ gidiş yolunu bilmiyorsun. Anlatayım bak, şimdi okulda matematik öğretmenleri...”